

loven, end vi gjorde, have vi vist Imødekommen, og hvis man endda blot ikke vilde have krævet denne Bestemmelse af os, som Fæstningslovens § 3 indeholder, skulde han ogsaa fundet yderligere Imødekommen hos os. Dette, at man havde opretholdt status quo paa dette Omraade, maatte dog være det mindste Forlangende, vi kunde stille.

Den ærede Ordfører (Jørgen Pedersen) kom i sin sidste Tale tilbage til dette: Hvad vil Følgen blive? Og paalagde os Ansvaret for, hvad der kunde ske, hvis vi ikke stemte for Loven. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at den Andel, vi have haft i at behandle Forsvarslovene, har jo kun været 3 Ugers flittigt Arbejde nu paa Sidstningen, medens Lovene i lange Tider have været til Behandling i Folketinget. Det er Folketingets Beslutning, der nu skal accepteres af Landstinget; men Landstinget skal alligevel have Ansvaret tildelt for, om der ikke kommer noget ud af den hele Ordning. Vi maa protestere mod, at der lægges noget Ansvar paa os i den Henseende, og vi ville frigøre os for Ansvaret for, at den hele Ordning bliver saa mangelfuld, som den gør.

Konseilspræsidenten (Holstein-Ledreborg): Jeg vil kun svare det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) paa hans Spørgsmaal. Det ærede Medlem har opfattet mig, som om jeg havde paastaaet, at i 1922 maatte Regeringen forelægge et Forslag til Befæstning. Det er paa ingen Maade Tilfældet. Hvad jeg har sagt, og hvad i alt Fald Meningen har været med mine Ord — jeg har jo ikke Rigsdagstidenden liggende for — er, at i 1922 staa vi fuldkomment frit, og da maa enhver Regering forelægge de Forslag, den maatte anse for nyttige for Landets Forsvar, af hvilken Natur disse end maatte være.

Det næste Spørgsmaal angaar den nu bestaaende Københavns Befæstning. Den nu bestaaende Københavns Befæstning er, naar der ikke gøres noget som helst for at udvikle Forsvaret videre, efter min Opfattelse en Fare. Den Fæstning, der nu ligger som Resultat af Arbejderne paa Forsvarssagen gennem alle de mange Aar, er, hvis den ikke bliver støttet og ikke gjort brugelig ved Udvidelse af Søbefæstningen, af Hæren, af Kystforsvaret og af Flaaden, en Fare, fordi den efter min Opfattelse ikke er i Stand til at hævdes overfor et pludseligt Angreb af en fremmed Magt. Men en saadan Fæstning, der ikke kan

det — og det er blevet paastaaet fra Sagskundskabens Side, at den kun kan være i Stand til at afværge et pludseligt Angreb, naar den suppleres gennem Bestemmelser i de her foreliggende Lovforslag —, en saadan Fæstning, som det altsaa er en Fare for os at besidde, forekommer mig at give gode Grunde til Frygt for, at den fra Udlandet betragtes som Led i en Præferencepolitik. Men vi søge jo gennem dette Lovforslag at sørge for, at Fæstningen bliver saaledes suppleret, at den nu bestaaende Københavns Fæstning bliver saaledes suppleret, ved andre Forbedringer af vort Forsvarsvæsen, at den ikke mere er nogen Fare, men tværtimod en Garanti for, at vi kunne afværge og hindre et pludseligt Overfald. At denne Afværkning og Hindring af pludselige Overfald har sin Betydning navnlig derved, at vi ikke blive tvungne til at tage den Alliance, man vil paatvinge os, tror jeg, ærede Medlemmer ville indrømme er en Selvfølge. Deri ligger dens Betydning.

Hvis denne Fæstning bestaar og ikke giver denne Garanti, vil Følgen blive den, at Landet i Tilfælde af Krig bliver besat af den nærmeste Magt, af den Magt, der har lettest ved det, og saa vilde vi derigennem være i en Stilling, hvor det vil være omtrent umuligt for Landet at modstaa Trykket fra den paagældende Magt. Vi maatte da slutte os til den og altsaa tvinges ind i en Alliance, som kastede os ind i en Krig, der blev ødelæggende for Landet, jeg ser ikke rettere, end at vi derved vilde komme i en meget fatal Situation, der omtrent vilde være ødelæggende for Landet. At tro, at vi skulde ganske rolig lade en Del af Landet besætte, og at vi saa, naar den anden krigsførende Magt traadte til og kæmpede mod den først angribende Magt, skulde kunne forholde os neutrale, er jo fuldstændig naivt.

Jeg tror derigennem, at jeg har besvaret de tre Spørgsmaal, det ærede Medlem har rettet til mig, og det saaledes, at der ikke kan være nogen Misforstaaelse mere paa det Omraade.

Kristensen: De foreliggende Forslag have desværre ikke faaet et saadant Indhold, at det er mig muligt at stemme for dem allesammen. Hvad angaar Befæstningsloven, skal jeg ikke sige meget derom, kun dette, at jeg tror, en Del af de Penge kunde anvendes paa en noget bedre Maade, selv om de ogsaa skulde anvendes til Befæstningsanlæg. Men da der i Lovforslaget er nogle Bestemmelser, som